

L' OLOTÍ.

SETMANARI DEFENSOR DELS INTERESSOS DE LA COMARCA Y PORTAVOY DEL
CENTRE CATALANISTA.

CONTRA 'L PARLAMENTARISME.

Entre 'ls que fan la guerra al parlamentarisme ha de comptarshi als regionalistas. Nosaltres som contraris al sistema parlamentari per rahó d' escola y per la tradició de nostra doctura perquè ho reclaman aixís nostres principis y perquè ho exigeix aixís la mateixa historia nacional.

Som los regionalistas enemichs del parlamentarisme; pe defensors del actual règimen solen treure partit de la ignoranci senzillesa del públich que 'ls escolta, fentnos lo càrrech de retrogrados, obsequiantnos ab lo dictat d' absolutistas. « Los que no volen lo Parlament son enemichs del govern de la nació per la nació », solen dir los parlamentaris..... y després abocan tota una carrandella, tot un seguit de frases fetas sobre 'ls ominosos terrors del absolutisme, de la Inquisició, del despotisme monàrquich. De tot aixó se 'ns fa partidaris, ab una bona fè mes que dubtosa, perquè ells saben tant com nosaltres que 'l regionalisme no pot ni deu voler cap mena d' absolutisme, y que per tradició y per exigencia científica 'l regionalisme ha d' esser defensor del govern del país, pel país mateix.

Lo parlamentarisme, 'l règimen actual, es enterament oposat al sistema que 'l regionalisme patrocina, 'l sistema representatiu. La escola neo lliberal—tots los partits monàrquichs d' Espanya y bona part de republicáns—volen que sia una mateixa cosa 'l sistema actual y 'l sistema representatiu, essent aixís que hi ha diferencias essencialíssimas entre un y altre, diferencias que fan repulsiu l' actual orde de coses y simpàtich lo veritable del poble pel poble.

Pera que puga dirse que la nació governa, que 'l país s' administra sos interessos, es precís que en los poders hi hagi la genuí-

na representació del país sense ficcions ni mentidas. Donchs, avuy inútilment se buscará aquesta representació, com anem á observar fixantaos de moment sols en lo poder legislatiu.

Tal com está constituïda per ley de naturalesa, l'Estat espanyol hauria de trobarse reflectat, per dirho aixís, en sa constitució extrema, en son códich fonamental. Y no obstant, la Constitució vigent es muda enterament, no te res d'espanyola, no reflecta res de lo que te vida en to territori que regeix.

¿Qui dirá, en efecte, llegint la nostra Constició confeccionada y sancionada en 1876, que Espanya es un conjunt de regions de distinta historia, de diversitat de llenguatjes, de oposadas costúms, de disparitat de caràcters, d'aptituts y d'aspiracions? Llegint nostre códich fonamental, Espanya es una nació d'un sol poble, de una sola rassa, d'un sol idioma, d'una historia mateixa, la mostra que ella 'ns ofereix revela un género llis, d'un sol color tal vegada un xich indifinible, sens plechs ni arrugas, y la realitat nos mostra 'l género formant capritxosos dibuixos, rics en colors y en varietat de ratllas; fins essencialment diferent á claps, de tal manera que sembla un mostruari, una pila de retalls mal embastats los uns ab los altres.

La ley fonamental deuria revelar aquestas varietats, y son fi deuria esser lo armonisar tant encontrats interessos, respectant tots los legitims y dignes de respecte.

Per aquest costat donchs, ja tenim lo sistema parlamentari faltant á las lleys de la naturalesa y per aixó, fentse aborrible dels verdaders patriotas, dels que no veuen com un mal grave aquesta diversitat d'elements que forman l'estat espanyol. Pero, continuém.

Component lo poder legislatiu, segons la Constitució, las Corts ab lo Rey. No volem entrar en la verdadera significació del Rey dintre del poder legislatiu: las ficcions constitucionals son grossas, pero la ley es severíssima contra 'ls que atacan lo gran misteri parlamentari en aquest punt.

Encara que no 's tingua fe, en aquesta materia s'ha de fer véurer que se té, baix pena de incorre en excomunió major.

Mes, perquè no volguem entrar en aquest terreno, no deixarán de donarnos motiu pera trobar sense solta lo sistema parlamentari, las duas Cambras que componen—apart del Rey—lo poder lle-

gislatiu: Congrés y Senat. ¿Per qué duas y no una sola? ¿Per qué no mes de duas? Perqué aixís ho ha volgut lo capritxo dels parlamentaris.

Tots representan lo país, senadors y diputats, y tots lo representan ab igual llegitimitat de titul. Lo Congrés es, segóns sembla, lo país numérich; lo Senat lo país corporatiu. Hi hauria encara molt que dir sobre aquest punt, perqué 'l Senat no revela la existencia corporativa ú orgánica de la nació: no hi ha allí 'ls representants de las regións, ni de las provincias, ni de las comarcas; tampoch lo Congrés representa la forsa numérica del país.

Mes, deixant de banda també aquestas deficiencias ¿ahónt son los interessos generals ó especials que la nació confia á sos representants? ¿Ahónt son los representants de la agricultura, del comerç, de la industria, del trasport, de las arts, de las lletras, de las ciencias? No 'ls busquen, perque la política parlamentaria no n' ha de fer res d' aquets interessos.

La política parlamentaria no vol sinó representants polítichs; pero representants d' una política sense arrels en lo cor del país, d' una política ideal, vaporosa que 's pert de vista sempre.

Y per aixó es que semblants representants no 'ls demana al verdader país, sinó d' un país artificial que 'l centre polítich se confecciona á sa imatge y semblansa.

Res de consultar á las regións, á las antigüas nacionalitats que encara viuen ab vida propia; res d' anar á demanar representants á las corporacions d' arts y oficis; res de procurar que 'l poder lligislatiu continga la representació de tot lo que significa forsa, iniciativa, moviment productiu de la nació.

L' Estat se divideix en provincias com mes renyidas ab la naturalesa geográfica é histórica del país, millor. Las provincias se divideixen en districtes, ben artificials també, equilibrant forsas extranyas del feudalisme polítich pera assegurar una victoria que sense aixó fora també segura.

Y després d' aixó, 'ls parlamentaris se divideixen en bandes, organísats com si 's tractés d' una milícia permanent ab jefes y subjefes, y 's fan las eleccions que resultan mentida que ningú 's creu, y cada districte 's veu surtir de las urnas lo nom *del seu representant*, que no será sinó *representant de la nació*.

Farsa, farsa y farsa.

Son los tres únichs elements de que 's compon lo sistema parlamentari.

Y no obstant, aquestos que volen enganyarnos ab tantas embusterías que ells no s' empassen del tot, nos diuhen que nosaltres, los regionalistas, som enemichs del govern del país pel país.

Mes, com tampoch creuhen lo que diuhen....—S. F.

(De La Renaixensa.)

Varietats.

L' Estiuet de Sant Martí.

I.

Com ara precisament nos trobám en lo mes en que tots los anys succeïx lo semi-fenomenal cambi de temperatura, es dir, de la freda que naturalment deuria regir en l'epoca indicada, á una de placentera calor; vaig á contarvos, benévols lectors de L' Olotí, lo Poèlich y tradicional origen d' aytal amable y hermós *Estiuet*.

II.

Era un dia d' hivern de á mitjans sigle IV de l' era cristiana, y 's trobava en la galicana ciutat de Amiens un jove, valent y gentil cavaller anomenat Martí.

Fill era aquest d' un estimat capdill romá, y tenint ja, per altra part, l' honorós titol de catecúmeno entre 'ls cristians, servia també com á soldat de cavall en la petita guarnició que la reina de las nacions havia enviat á la ciutat esmentada.

Feya en lo dia predit una matinada mòlt freda; y n' obstant en Martí, com si volgués desafiar l' inclemencia del temps, se determiná fer un passeig pels encontorns de Amiens.

Pujá á cavall; y en pochs moments lo seu fogós animal lo portá al terme que projectat tenia.

Lograt ja lo seu fi, se 'n tornava lo gentil cavaller cap á Amiens ab lo cor plé de indefinible goig y la pensa de salagueras il-lusions, per més que anás arrebossat ab sa folgada capa ó manto, per defensarse del gelador fret que regnava; quant veus aquí que topá de sobte ab un pobre mendigant, que, mal vestit y espellinsat de sobras y tot encarcerat pel fret, se atreví á demanarli una almoyna per l' amor de Dèu.

Escorecollá 'l compassiu Martí sas butxacas, y no trobant en ellas ni una

petita moneda ab que socórrer la necessitat del pobre, li digué ab viu sentiment:

—No puch donarte ni un sexterci (1) perque res porto á sobre..!

Peró acudintli de sobte un pensament cristianament felis, una ideya gran, que sols podia ser dictada per un cor generós com era 'l seu; desenvayná al moment l' espasa, y prenent la capa ab que anava cubert, la tallá de dalt á baix: y ab l' expressiu ayre d' un desprendiment lo més noble, entregá la meytat d' ella al pobre.

Acceptá aquest la rara ofrena ab las dolsas llágrimas del més pur agrahiment, y del tot satisfet, torná 'l generós soldat á cubrir sas espatllas ab l' altra meytat de capa, per més que devia aixó ocasionarli no pocas burlas y humiliants desprecis de part de sos companys de servey en la milícia.

III.

Aqueix acte d' una caritat tan heroica no sols valgué á Martí lo ser constituït en l' alta dignitat de Bisbe de Tours en sa edat madura; y no sols li meresqué, després de sa mort, lo ser posada sa imatge en los altars pera ser venerat com á Sant; sinó que també, com á bella é indeleble memoria, volgué lo Cel—segóns diu la tradició—celebrarlo quiseún any, donant á gran part dels habitants de la terra alguns dias de agradable calor, quant aquestos ha guessen ja suferit las primeras, y, per aixó, més sensibles geladas del hivern.

Aquest cambi, donchs, tan hermós com desitjat, ha merescut, ja desde sòn llunyá origen, lo ser poeticament anomenat: L' ESTUET DE SANT MARTÍ.

T. pbre.

HISTORIA CASULANA.

(Continuació.)

Arrivá per fi 'l dia tant desitjat, y quant la meva dona, que no tenia gaire fé en los meus esplets de cassador apesar de que jo gallejava molt devant seu, me vegé furnit de tots los arréus y content com un noy ab sabatas novas, no pogué menys que riure y dir donantme una esquenada:—Ves, tros de quoniam y que Deu t' encamini, que lo qu' es tota la cassa que tu matis vull menjár-mela ab ploma y tot.

Encar que 'm vaig sentir un poch molestat per las paraulas de ma estimada costella, no m' vaig atrevir á estremar las mevas

(1) Moneda romana equivalent á uns 12 céntims nostres.

ofertas contentantme ab dirli.—Ja sabs que tots los mestres han estat aprenents y jo no 'm prometo pas fer-te menjar llebras y conills, pero una perdiu ó 'l que menos una guatlla, si que prometo portártela.

Donats aquets antecedents ja 's comendrà ab quinas disposicions vaig arriivar al poble de V... Tot presentava lo mateix aspecte, las mateixas verdas pradas, los mateixos arbres frondosos, la mateixa aygua corria, pero no se perquè un núvol de tristesa cubria l'espai y vaig arriivar al hostal ab lo cor oprimít.

No esperi pas lo lector historias d'alegres casseras, no esperi pas que 'l recreyi ab las peripecias del cassador novell, ni tant sols ab las mentidas que son la menja ordinaria dels cassadors de tota mena. Dech dir per endevant que ma escopeta restà los quinze días arreconada al capsal del lit del hostal sens que sos canons retrunyissen ni una sola vegada en honor del seu amo. La primera visita que vaig fer al senyor Rector me feu pérdrer las ganas de recordarme d'ella. Allavors per primera vegada vaig recordarme que desde ma última visita havia passat per Espanya una fecha memorable, la revolució de Setembre que tantas reneunias desper-tá y de tantas desgracias fou mare.

Mossen Joan me va rébrer ab los brassos oberts y la rialleta als llabis. Era lo mateix home complacent y agradable, pero ab deu anys més á sobre. Sa espinada s' havia encorvat y sa cara havia perdut l'ufania d'una vellesa apacible y ben portada umplintse de arrugas y cubrintse son cap de cabells blancs.

—No fa mes qu'un any que 'ns varem despedir, me digué á las primeras paraulas, y 'm sembla qu'han passat deu anys perquè desde llavors los disgustos no han deixat de plóurer sobre d'aquest pobre vellet. Lo meu bon amic y vostre en Pradell va morir als pochos mesos de vostra sortida víctima d'una pulmonía, contreta en una de sas bojas casseras y ab ella perdé lo poble la tranquil-litat. Empunyant la vara d'Arcalde desde molt temps, ab son caràcter sencer y son cor lleal havia mantingut sempre lo poble com una bassa d'oli, pero ab sa mort aixó s'es girat com una mitja. Ja no hi ha pau, ja no hi ha concordia en mon remat, puig l'in-triga y la reneunia han fet niu entre nosaltres. La primera víctima fou mon pobre nebot y vicari que hagué de solicitar lo trasllat no poguent soportar lo pes de las calumnias de que fou blanc.

Aquest colp era fatal per mí puig que destruía las meas il-lusions, tirant per terra tots los meus plans de diversió no existint ja 'ls companys ab qui contava. Pero no era aixó tot sino que seguint indagant las novetats del poble y de mas coneixensas, arri-vant lo torn á la senyora Antonia me digué lo Rector.

—Aquesta es altre víctima dels rencors qu'en tan mala hora s'han feiat entre nosaltres. Dotada d'un caràcter poch espansiu á causa de las desgracias de tota sa vida ha viscut sempre retreta en lo poble

y encar que s' ha consagrat enterament al compliment del seu deber y la educació de la seva familia, no ha faltat qui l' ha calificada sempre de desdenyosa, fent pecat d' una cosa que no es sinó l' encongiment natural en tota persona vingula á menos. Mentres va viurer nostre amich no faltaren may á la mestra las dègudas consideracions; y ab sa mesquina paga juut ab lo poch ó molt qu' entre ella y la noya gran guanyaban ab las puntas dels dits, la bona dona anava tirant decentment, contenta y resignada; pero mort aquest, l' envidia y la calumnia han tret lo cap y los disgustos han caigut com pluja menuda sobre la pobre mestra. Ab pretext de que 'l poble no podia soportar lo gasto li rebaixaren ó casi suprimiren la paga, pero aixó no era mes que un pretext per' executar una miserable venjansa, perquè més tart han portat una altre mestra á qui pagan més car que no havian pagat may á la Sra. Antonia deixant á n' aquesta al carrer. Per més desgracia se li morí la noya gran y ella mateixa aclaparada de pena y fatiga te la salut tant feta malbé que jo no n' espero res de bó; me penso que qualsevol moment pot donarnos un disgust.

¿ Quí era la senyora Antonia? Preguntará lo lector. Donchs la senyora Antonia á l' época de que parlem era una senyora d' uns quaranta cinch anys, de bona presencia més aviat alta que baixa ab todas las apariencias de salut y robustés, pero que 'l ull acostumat á deixifrar los enigmas de la naturalesa humana, no deixaba d' endevinar sota d' aquella carn fresca y rosada lo gèrmen de la afecció crónica que, filla moltas vegadas de grans afliccions morals, mina fonda y traïdorament l' organisme, aixís com lo pagés experimentat endevina l' existencia de la pérftida filoxera en las arrels del cep frondós, avants que las fullas prengan lo color torrat qu' es ja signe de mort.

Filla d' una familia encar que no rica, suficientment acomodada havia rebut una educació mes que regular havent guanyat lo títol de mestra á la Normal. Casá ab un Tinent del exercit del qual tingué quatre fills quedant viuda als pochos anys. Sola abandonada y sens viudetat, passejaba sa miseria per la capital sosteniintse escassament ab son pobre jornal de costurera fins que, havent perdut ja dos de sos fills, obtingué per intervenció d' un antich amich la plassa de mestra del poblet hont l' hem coneguda y en lo qual visqué sis anys fentse estimar de tota la gent com cal ja que no per son caràcter un poch refret á lo menos per sa assiduitat al treball y pel carinyo que posava á las nenas que li eran confiadas.

Las tristas noticias que 'm doná lo Sr. Rector d' aquesta bona senyora m' afectaren profundament. Los quinze dias passats en lo poble l' any anterior m' havian bastat per apreciar las excel·lents pedras que l' adornavan y la bella educació que había sabut donar á sas dos fillas dos preciosas nenas de nou y catorse anys de edat, havian acabat per fèrmela més y més simpática. Jo que ab

tants anys de matrimoni no había pogut sentir á casa meua ni un plor ni una rialla d'aquestos angels de Deu que'n diuen fills, los ulls se m'afilavan d'enveja y la baba'm queya de goig quant veyia criaturas macas y carinyosas com la Carme y la Lluïseta, fillas de la senyora Antonia.

Donadas las circunstancias y prendas que rodejaban á la senyora Antonia, comprénguis lo que'm sorpendrían las misteriosas revelacions del Rector. ¡Donchs que ha passat aquí! Exclamava jo mogut per un instint de natural curiositat. ¡Com es possible que hi hagi qui's complagui en atormentar á una familia tant apreciable é inofensiva!

—Lo que aquí ha passat, digué ell baixant la veu, pocas personas ho saben y aquestas no ho dirán may. Ni la filla sabrá may lo sacrifici dolorós que per ella y sa germana feu sa mare.

No vaig tocar mes aquest punt respectant un secret que desde 'l moment vaig calificar de grave. Per aquestas y per algunas altres paraulas vagas vaig presentir un d'aquestos dramas tenebrosos com molts ne guardan las parets dels confessoraris, pero dech dir que ni á las horas ni molt menos mes tart va passar per ma imaginació la mes lleujera sombra que pogués entelar lo bon nom de la senyora Antonia qual recort es una reliquia sagrada que guardo en lo fons del meu cor.

(*Seguirá*).

Noticias generales.

Desde fa mesos se venía sostenint una lluyta entre 'ls operaris blauquers que haventse declart en vaga, foren substituïts per los amos ab altres operaris. Aquesta lluyta se feya d'una manera mes ó menos encuberta y de pura amenassa, quant lo dimecres passat á la nit, la cosa prengué un altre caràcter y una colissió entre esquirols y los autichs obrers, donant per resultat un mort dels primers y varios ferits, alguns d'ells curiosos segóns sembla. Nos abstenim de dir res mes per estar l' assumpto en mans del tribunal.

Avuy á las onse del matí se benchirá la nova campana que ha de substituir á la que fa pochs dias se va trencar destinada á fer los tochs de missa en la iglesia de Sant Esteba. Segóns se 'us ha dit serán padríns D. Nonito Escubós y D.ª Carme Plana de Plana.

Varios lectores de tots los districtes de Valladolid s'han reunit per acordar la forma en que han de votar en las próximas elecciones provinciales.

Lo acordat fins ara, es dirigir-se als electors ab un manifest y un programa, qual últim document publicuem á continuació:

1. No volem diputats que vinguan á satisfèr llurs vanitats ó á realisar negocis propis, ab perjudici dels que paguem.

2. No volem diputats que representin bandos doctrinaris, perquè la provincia necessita bona administració y moltes economias y aquells no tenen aixó en son programa.

3. No volem diputats que vinguan per las dietas, perquè aquestos prenen lo càrrech com ofici lucratiu y al que vulga popularitat que la guanyi de lo seu.

4. No volem diputats que envalentonen als seus ab perjudici dels demés.

5. No volem diputats que dongan nombraiments per pagar vots.

6. No volem diputats que autorisen pressuposts about s'hi consignen cantitats que sobrin per guardarlas en caixa y després deixárselas robar.

7. No volem diputats que fassian la vista llarga en los pressuposts de construcció de carreteras ahont lo que costa y val cent, se tassa en mil, etc, etc.

8. No volem diputats *que ignorin* que en los carrechs de pedra quant se 'n rematan mil metres no s' en reuneixen mes que cent etc., etc., y 's paga religiosament los mil etc., etc.

9. No volem diputats que sostinguian empleats en la *Granja* sense haberhi *granja*, perquè es oferir á la provincia un plat de gall dindi sense gall dindi.

10. No volem diputats que protegescan á uns pobles y descuiden á uns altres com succeeix á San Ciprian de Mazote, quals habitants viuen en un barranch y autes de poch qui vulgui sortir del poble tindrà que apèndrer de volar. ¿Quánt se fa la carretera?

11. No volem diputats d'aquests metjes que no curan los mals de llurs pobles y venen á curar lo mal crònic de la provincia, ni abogats ab lleys corcadas ni notaris sens notarias, ni apotecaris ab botiga.

Electors: Aquest es nostre programa: formeu part del partit que paga; habém de combátrer al partit que cobra. Ja sabéu lo que volém y lo que no volém.

Ara obreu.

Recorda ab molta oportunitat un periódich que cada día van arribant major nombre de barcos carregats de blat á Gibraltar, blat que allí no pot consumir-se de cap manera y que sens dupte deu estar destinat al contrabando de las poblacions de Andalusia. Y diu, además, que si lo ferrocarril projectat entre medina del Campo y Calatayud estés construhit y no hi hagués obstacles creats per elements que buscan lo negoci privat detrás de las pingües subven-

cions del Govern, las regions apartadas del litoral podrian rébrer blats de Castilla en bonas condicions pera fer la competencia ab los del extranjer.

Aquí tenim sempre la eterna qüestió dels interessos d'empresa sobreposats als del públich, que dificultan y dificultarán per alguns anys la acció privada, y serán la causa de que la agricultura de cereals tinga en las provincias del centre poch desarrollo. Los capitales han desaparegut de las classes agricultoras, se han refugiado en los graus centres de banca, y aquestos oblidan que continuant aixis las cosas, tant gran será la crisis pera ells com pera las demás classes productoras.

Alguna confidencia deu haberse rebut á Málaga respecte de un próxim desembarc de contrabando, donchs sembla que se han adoptat ó van á adoptarse en aquell punt varias precaucions pera evitarlo.

Lo cert es que han passat per l'estret dels Dardanel 17 barcos carregats de blat, cinch dels quals van á Gibraltar, quatre á Marsella y un á Barcelona, y los altres set no se sab hont van, suposantse que 's tracta d'efectuar un important contrabando que tal vegada tinga per base la costa de Málaga.

Ab aplauso de tot lo vehinat se han tornat á empéndrer ab activitat los treballs d'empedrat del carrer de Clivillers.

El *Monte-Pío Catalán de Quintas* ha instalado su representación de este Distrito en casa de los señores Banqueros Hijos de J. Monsalvatje, lo hacemos público en nuestra gacetilla á fin de enterar á los señores padres y tutores de los mozos concurrentes para el presente reemplazo, y deberán ser sorteados á primeros del mes entrante, los que pueden hacer las redenciones por medio de estas acreditadas casas no tienen necesidad de moverse de nuestra villa, tal como podrán leer en el auuncio que en este número insertamos.

El *Banco Vitalicio de Cataluña* ha encargado su Delegación de esta Comarca á lo Sres. Hijos de J. Monsalvatje, hacemos esta noticia pública en atención á las varias y distinguidas familias que tienen capitales asegurados á esta respetabilísima Casa Catalana que tanto nos honra.

EXTRACTO

DE LA SESIÓN DEL ILMO. AYUNTAMIENTO, 12 NOVIEMBRE DE 1890.

Presidida por el Sr. Alcalde D. Mariano Bassols se celebró la se-

sión ordinaria de costumbre, dando principio por la lectura del acta de la anterior, la cual mediante una pequeña adición fué aprobada por unanimidad.

Seguidamente tomáronse los siguientes acuerdos.

Que en virtud de lo que previene el art. 47 de la Ley de sufragio universal se adquirieran cinco urnas de cristal transparente.

Que conforme á la indicación que hizo la sección de Agricultura del *Centre Catalanista* de esta vila, se proceda en época oportuna á la poda de los árboles del paseo de San Roque, trayecto desde el puente de hierro á las escaleras.

Proceder al derribo del puente de madera conocido por *Palanca vermella* que se halla emplazada sobre el río Fluviá.

Practicar alguna reparación en el camino vecinal que de esta villa conduce al pueblo de San Juan las Fonts.

Y por último se resolvieron algunos otros asuntos, de escasa importancia y de interés particular.

MERCADO DE OLOT.

Precio medio en el viernes 14 Noviembre de 1890.

Trigo	á 21'00 Ptas. hectólitro.	Maiz	á 13'00 Ptas. hectólitro.
Mezcladizo	á 20'00 » »	Cebada	á 11'25 » »
Centeno	á 18'00 » »	Avena.	á 10'00 » »

Secció religiosa.

Avuy Diumenge 16. S. Rufi y companys mrs.

Dillúus 17. S. Gregori Taumaturgo bisbe, Sts. Iscle y Victoria germans mrs. y Sta. Gertrudis vg.

Dimars 18. S. Máximo bisbe, Sta. Eufrasia mr. y S. Obón abat.

Dimecres 19. Sta. Isabel reina de Hungría viuda.

Dijous 20. S. Félix de Valois fundador.

Divendres 21. La Presentació de Ntra. Sra. y S. Gelasi papa.

Dissapte 22. Sta. Cecilia vg y mr.

QUARANTA HORAS. — Avuy conclouhen en la iglesia del Inmaculat Cor de Mariá; demá passarán en la de Ntra. Sra. del Carme. — La exposició de S. D. M. comensa á las 4 y mitja.

MONTE-PÍO CATALÁN DE QUINTAS

Aprobado por Real Orden de 7 de Marzo de 1878

Domiciliado en Barcelona: Ancha, 64

La regularidad y buen orden con que funciona este establecimiento desde su fundación, le han conquistado las simpatías en todas las comarcas de Cataluña.

Hace ya **doce años** que practica sus asociaciones anuales de los mozos que entran en quinta, y son en número de muchos miles los que, por los resultados obtenidos, han podido apreciar los beneficios y ventajas de esta asociación general.

Durante este largo periodo de **doce años**, las liquidaciones han correspondido siempre á los contingentes que ha pedido el Gobierno, de modo que en las quintas que no han pasado de cuarenta y cinco mil hombres, el beneficio ha sido de más de ciento por ciento, lo cual significa que con 450 duros hemos redimido á todos los asociados que sacaron suerte de soldado, incluso los de Ultramar.

Los que deseen alguna noticia ó informe, pueden dirigirse á la oficina central en Barcelona, **Calle Ancha n.º 64**, ó á los comisionados de las cabezas de partido.

Representantes en esta villa los
Sres. Hijos de J. Monsalvatje.
Agente, **D. José María Castro.**